

Всички бѣхме обладани отъ особено настроение. Всички чувствувахме, че сме извършили престъпно деяние, и въпрѣки това, всѣки повтаряше: гигантътъ е билъ боленъ и на умирање, и ние съ работата си само сме изпреварили първата силна буря. Все пакъ тази утеха не задоволяваше, защото унищожихме едно природно чудо, което още презъ времето на Моисея бѣ добило дълбока старостъ.

Бавно пристѣпихме и заобиколихме грамадния трупъ. И както при тѣлото на нѣкой умрѣлъ великъ човѣкъ, ние мълчахме съ наведени глави, всѣки потъналъ въ мисли. Дори и Робертсонъ забрави да запали лулата си и това бѣ първиятъ случай, отъ какъ го познавамъ.

Чакъ на следния день продължихме работата. Обиколката му бѣше 36 метра. Трѣбваше да изрѣжемъ една дебела кржгла дъска въ напрѣченъ прерѣзъ за музея въ Вашингтонъ. По-късно узнахме, че по желѣзница дъската не може да се пренесе цѣла и затова я раздѣлихме на части.

Азъ и Робертсонъ легнахме на изрѣзаното търкало да преброимъ годишнитѣ кржгове. Броятъ имъ показва, че наистина гигантътъ е шумѣлъ съ листата си около четири хиляди години. На нѣкои мѣста кржговетѣ бѣха увжглени, почернѣли. Увжгляването е било причинено отъ горски пожари, които преди вѣкове и хилядолѣтия сж обгорили кората на нѣкои мѣста.

Легнахъ на коремъ върху търкалото и брояхъ кржговетѣ отъ вѣнъ на вжтре. Дойдохъ до 1800. Продължихъ! Хиляда осемстотинъ и двадесетъ, петдесетъ, шестдесетъ, седемдесетъ, . . и тукъ... хиляда осемстотинъ седемдесетъ и петъ!

Дръпнахъ леко Робертсонъ за ржкава. „Тукъ!